

радостъ, че хитри-
ната му успѣвала, по-
зеленѣло отъ злоба.

— Тѣзи проклети
гяури ни издадоха,
тѣ сж знаели за
насъ. Той стисналъ
мечъ и грозно изре-
валъ: „смъртъ на
всички!“ Втурналъ
се надолу по разкри-
венитѣ и загнили
дървени стълби. Мо-
наситѣ и игуменътъ
стоели като прико-
вани на двора сли-
сани отъ изплаше-
ния Димко и отъ
звъна на клепалата.
Всичко станало за
мигъ. Турцитѣ врѣх-
летѣли върху тѣхъ
тъй както глутница

вълци врѣхлитатъ въ кошарата на овцетѣ. Ксгато Индже
Балабанъ сѣ запѣнена отъ яростъ уста избърсалъ въ тревата
меча си, всички монаси и отецъ Доротей лежали обезгла-
вени на двора, загинали мъченически. Презъ това време
Димко се затекълъ отъ навеса за клепалата покрай голѣ-
митѣ чемшири въ двора и се скрилъ въ своята килия. Но
следъ малко страшенъ огънь обхваналъ отъ всички страни
монастирскитѣ сгради. Индже Балабанъ заповѣдалъ
да бжде всичко изгорено. Възвишилъ се буенъ пламъкъ,
издигналъ се къмъ небето огроменъ стълбъ димъ и
отнесълъ мъжитѣ на стотина монаси предъ престола на
Бога. За Димко нѣмало спасение. Срѣдъ задушливъ
димъ и пламъци, той се измъкналъ на двора, дрехитѣ
му горѣли, застаналъ предъ дълбокия и широкъ кладенецъ,
прекръстилъ се, погледналъ безмълвнитѣ трупове
на братята и се хвърлилъ въ кладенеца.

— Следъ освобождението на България, разчистиха
кладенеца и въ него намѣриха правъ единъ човѣшки
скелетъ, — завърши разговора дѣдо Коле.

Йорд. п. Илиевъ